

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Calvinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

23. Accedentes discipuli eius rogabant eumdicentes: Dimitte eam, quia clamat post nos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

23. *Accedentes discipuli eius rogabant eum dicentes:
Dimitte eam, quia clamat post nos.*

*Inuocatio
Sanctorum
defenditur*

Quia aliqui (ut videtur) scriptores Catholici moderni, hanc intercessionem discipulorum pro muliere Chanaanæ à Christo prima vice nihil impetrante, in exemplum proferunt intercessionis sanctorum pro nobis, quorum suffragia & patrocinium inuocamus, quum à Deo confestim non exaudimur ad maiorem fidei & patientiæ ac perseverantiæ nostræ probationem, sicuti cum Chanaanæ hic Christus egit; totam hanc huius loci applicationem exagitat Calvinus his verbis. *Puerile figmentum fuit, quod hoc pre-textu conati sunt Papiæ Sanctos, qui mortui sunt, nobis inducere patronos. Nam ut demus hanc feminam petisse à discipulis aliquid suffragationis aut gratiæ (quod tamen ex textu elici non potest) aia tamen est mortuorum ratio quàm viuorum. Adde quod fastidiosè eam audiunt discipuli: atque ut animus illis fuerit patrocinio suo eam leuare, nihil tamen impetrant. Hæc ille parim plusquam pueriliter, parim etiam impiè respō. deus. Plusquam puerile Calvinii figmentum est, Chanaanæ hanc mulierem à discipulis Christi fastidiosè auditam fuisse. Neque enim tanci magistri tanto iam tempore discipuli tamque humilis ac mitis magister ipsimet quoque pauperes tam fastidiosi fuerunt, ut fastidiosè ac molestè piam matris pro filia petitionem audirent. Huiusmodi superba de discipulis Christi iudicia superbis hæreticis conueniunt. Alio iudicio sanctus Chrysostomus discipulorum interpellationem intellexit. Ait enim in hunc*

*Apostolorum
falsa
criminatio*

*Homil. 53.
in Matth.*

locum. Aestimo discipulos ad calamitatem mulieris esse tristos, sed tamen non sunt ausi dicere, Da ei hanc gratiam, sed, Dimitte eam: sicut & nos cum voluerimus alicui persuadere, multoties contraria dicimus. Hæc Chrysostomus. Deinde falsum est quod addit Calvinus nihil eos impetrasse. Christus enim mulieris fide paulo a ihuc amplius probata, se it quod Apostolorum interpellatio postulauit; non solum dimittens eam, sed etiam voti compotem & lætissimam dimittens. Nec minus falsum est quod affirmat ex textu elici non posse hanc feminam à discipulis Christi ullam gratiam petisse. Quid enim clamabat post Apostolos, nisi ut tacente Domino, aliquid ab eo benignum responsum ipsi impetrarent? Clamauit enim post illos non ut inanis dimitteretur, sed ut à Domino exaudiretur. Ideoque dicentibus Christo Apostolis, Dimitte illam, respondit Christus, Non sum missus nisi ad oves domus Israël: mani

manifestè docens, Apostolos petiisse à Christo vt illius precibus annueret. Alioqui hæc Christi responsio nihil ad rem faceret.

Iam verò impia est tota Caluini responsio, qua infert pro patrocinio Sanctorum hoc exemplum facere non posse, quia alia est mortuorum ratio quàm viuorum. Impiū est & ethnicum Sanctos in cælo cum Christo regnantes mortuos vocare, & phrasis propria infidelium. Sic Iulianus apostata Martyres Christi *homines mortuos* vocauit, & tota gētilitas Christianos, qui Martyres defunctos colerent, hoc nomine subfannauit, quòd *mortuos colerent*. Sed totam hanc Caluini impietatem vno verbo Christus refutauit, dicens, Deū, qui Deus Abraham, Isaac & Jacob vocatur, *nō esse Deum mortuorum, sed viuentium*. Sic Deus Sanctorum in cælo regnantium non est mortuorum Deus, sed viuentium: vnde non sunt mortui vocandi, sed viuentes: ideòque ad patrocinia non minus idonei quàm cū in terris viuerent: imò multo magis idonei, vt Patres docent.

Cyriillus li.
6. cont. Iu-
lian.
Matth. 22.

Hieron.
cont. Vigi-
lantium.
Chrysof.
hom. vlt. in
Epist. ad
Rom.

IN MATTHÆI CAP. XVI.

I. Rogauerunt eum vt signum de cælo ostenderet eis.

PHARISÆI isti & Sadducæi quum multa & maxima iam Christi signa vidissent, circa hominum & morborum omnium curationem, circa panum multiplicationem, ipsam denique in mari ambulationem audiissent, aliæque multa huiusmodi, importunè admodum & proteruè, vt suæ incredulitati aliquem fucum obtendant, etiam de cælo signum quarunt. Hanc importunitatem & dementiam obiicit Catholicis hodie Caluinus. Sic (inquit) *hodie Papiæ quasi nunquam sancita esset Euāgelij doctrina, nouis miraculis probari sibi postulant*. Cui putidæ calumniæ breuiter respondeo. Euāgelij doctrina qualem tota per orbem Ecclesia post primam eius prædicationem hætenus tenuit, nobis satis superque sancita est: neque ad eam magis sancendam vel confirmandam vlla miracula desideramus, sed sufficit nobis Catholica Ecclesiæ fides in verbo Dei semper fundata, & à maioribus nostris ad nos vsque deriuata. At verò vt noua Caluini doctrina, quam ille Euāgelium vocat, maioribus nostris hætenus incognita, nobis proberetur, quādoquidem ille nouus Euāgelista esse vult, nouis quoque

Miracula
noua prædi-
cationi ne-
cessaria.